

Maragall. Carles. Candau

Des de les pàgines d'aquest setmanari sempre saludarem amb alegria tot allò, notícia o fet, que signifiqui un pas endavant, un element positiu, en el procés de recuperació nacional del nostre país. Tant si la notícia procedeix de València com si procedeix de Barcelona o de Ciutat de Mallorca. I tant si el fet que la provoca pertany al camp de la cultura, com si es tracta d'una notícia econòmica, política,... o eclesiàstica. Per desgràcia, la "recuperació nacional és un procés que, en cada un dels nostres països, avança i reula irregularment, sempre amenaçat i sempre incert, i les notícies positives no són massa abundants. Els signes –al País Valencià especialment– són sovint ominosos. Per això quan són favorables cal donar-los tot el valor d'esperança que tenen.

Una primera esperança és el *desgel* institucional, almenys pel que fa als Ajuntaments de Barcelona i de València. La proclamació de València com a subseu olímpica ha estat motiu d'una visita de Pasqual Maragall, de la inauguració

d'una exposició sobre la Barcelona Olímpica a València, i d'un important ressò favorable en la premsa valenciana. És un bon signe que, des de Barcelona, València no siga una ciutat remota i estranya. I que des de València, Barcelona comence a ser vista com una ciutat amb la qual val més la pena col·laborar que no "envejar-la" o atacar-la. És un mal signe, però, l'absència en els actes de l'Ajuntament de València de cap representant important de la Generalitat valenciana: ¿no els interessa el tema? Des d'aquestes pàgines hem insistit sovint que València –el País Valencià, i no sols la capital– té tot l'interès, i tot a guanyar, a integrar-se en el projecte de gran regió europea que es configura a banda i banda dels Pirineus, i que tindrà el seu centre a Barcelona. Els valencians no es poden permetre que baralles sense substància els allunyen d'un camí per on passa el seu futur i la seua articulació dins Europa.

El nomenament del bisbe de Tortosa, el valencià Ricard M. Carles, per a la seu de Barcelona, pot tenir també una lectura positiva. Siguen quines siguen les opcions teològiques o pastorals del nou arquebisbe, més aviat conservadores segons sembla, la seua figura té una altra dimensió: el fet de ser valencià no ha estat considerat com una condició perturbadora o com un motiu de rebuig. És un valencià que, sense deixar de ser-ho, es considera plenament català a tots els efectes. La seua experiència com a bisbe de Tortosa –diòcesi a banda i banda del riu de la Sénia– li ha demostrat que tal frontera no és frontera, i que les tensions entre les dues comunitats són més artificials que reals. "Tant de bo que jo pogués contribuir a què desaparega la tensió, encara que pense que la majoria dels valencians i la majoria dels catalans se senten molt pròxims", ha declarat mon-

senyor Carles. I ha declarat també: "Espere que els malentesos i les tensions desapareguen, perquè no fa molts anys les relacions entre les dues regions eren òptimes en tots els sentits". Qui sap si, en aquest sentit –i prescindint de les seues possibles opcions estrictament eclesials– el nou arquebisbe de Barcelona no podria convertir-se en un punt de referència, ¿si més no per al clero valencià!

Finalment, algunes declaracions del nou director general de Radiotelevisió Espanyola mostren una visió diferent de la que fins ara domina en la *casa*. No tant aquella frase on es declarava "català del sud", com els seus projectes per als centres de TVE a Barcelona, Palma o València. Si, tal com ha explicat, la seua idea és consolidar el centre de Sant Cugat com a espai català i autònom, i si porta endavant un projecte semblant –en llengua, en importància i en expansió– amb vista a les esquifides delegacions de TVE valenciana i mallorquina, els efectes poden ser molt importants. Per als valencians, sobretot, seria una gran notícia poder disposar d'una mitja-televisió pròpia i en llengua pròpia, encara que formalment depenga de Madrid.

Segurament, ni Maragall (ni Clementina Ròdenas), ni monsenyor Carles, ni Garcia Candau, tenen una *idea nacional* com la que aquesta revista representa. Però tant se val: els seus actes i les seues paraules són un signe positiu, un motiu d'esperança.